

III

Κάτω στην ακροθαλασσιά πού σπάει μ' ακούρητο θυμό
 Τ' άσπρογαλάζιο κύμα,
 Κάτι με σέρνει άπόκρυφο και τής ζωής μου άποθυμώ
 Έκει ν' άνοίξω μνήμη
 Ώ βράχε, πού χαϊδεύει σε μενεξεδένι δειλινό,
 Στην κορυφή σου έπάνω
 Όσα στ' αστήθια μου σφαλνών θ' άργοχυθοῦν σένα
 [σκολό
 Βογγοθλιμμένο, πλάνο.

IV

Όλα κιάν μου τ' αράνες με τή θλιμμένη σου πνοή,
 Μαῦρε πικρὲ καημέ μου,
 Σιμά σου όμως άγνάντεψα τήν καθιασμένη μας ζωή,
 Ώ γλυκοσύντροφέ μου.
 Κυλᾶς γοργόφτερη, ὦ ζωή, και προσπερνούν ταξιδευτές
 Τὰ πλάνα διείρατά μας,
 Κι ὥσάν μουντὰ φαντάσματα μένουν οὐ μᾶς ὁδηγητές
 Τ' άναστενάγματά μας
 ΔΡΟΣΟΣ ΛΟΓΓΑΝΗΣ

L. FRANK

“Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΕΙΝΑΙ ΚΑΛΟΣ,, ΤΟ ΕΡΩΤΙΚΟ ΖΕΥΓΑΡΙ

Στους άριθ. 720 και 721 του «Νουμά» (Γενάρης του 1921) δημοσίεψαμε ένα κεφάλαιο από το περίφημο άνθρωπιστικό βιβλίο του Γερμανού L. Frank: «Ο άνθρωπος είναι καλός» πού θάν το βγάλει άλάκρο, σὲ λίγο, τὸ «Ἀθηναϊκὸ βιβλιοπωλεῖο». Σήμερα δημοσιεύουμε ένα άλλο κεφάλαιο, τὸ V, από τὸ βιβλίο αὐτό, πού θά διαβαστεῖ με τήν ἴδια εὐχαρίστηση πού διαβάστηκε τότε τὸ IV κεφάλαιο, «Ο λόγος τοῦ γκαρσονιού Ροβέρτου».

Α'.

Πρωτ' πρωτ', στίς πέντε, ένα δυνατό κουδούνισμα ξύπνησε τὸ δικηγόρο από τὸ βαθύ του ὕπνο.

Μισοκοιμισμένος μπήκε στὸ σκοτεινὸ διάδρομο γιὰ ν' άνοιξει.

— Ποιὸς εἶναι ;

— Ἡ άστυνομία !

Θυμήθηκε άμέσως πὼς εἶχε πει χτὲς σὲ κάπια παρέα :

— Τὸ γκαρσόνι πού κάνει τίς επαναστατικές διαδηλώσεις γιὰ τήν εἰρήνη, κηρύχνοντας πὼς οἱ στρατιωτικές κατάκτησεις εἶναι άνάξιες τῆς ανθρωπότητος και πὼς οἱ στρατιωτικές νίκες δὲν ἔχουν καμιά σημασία γιὰ τήν ἡθική αξία ἐνὸς ἔθνους, αὐτὸ τὸ γκαρσόνι ἐργάζεται γιὰ τὸ μέλλον τοῦ λαοῦ περισσότερο από τὸν πιδ ξακουσμένο μας στρατηγό.

— Καί τώρα οἱ μπόγγδες τοῦ λαοῦ θά με κλείσουνε στὴ φυλακή ! σιγομουρμούριζε κι άνοιξε τήν πόρτα :

— Ποιόνε γυρεύετε ;

— Τὸν κ. δικηγόρο !

— Ἐγὼ 'μαι !

— Σᾶς παρακαλῶ, νὰ περάσετε μιὰ ματιὰ από τὸ νεκροσκοπεῖο. Κάποιος αὐτοχτόνησε και δὲ βρέθηκε τίποτ' ἄλλο πάνω του παρά μιὰ κάρτ σας. Τίποτ' ἄλλο !

— Τίποτ' ἄλλο ;... Θέλω νὰ πῶ : δὲ θέλετε τίποτ' ἄλλο ;

— Σᾶς παρακαλοῦμε νάρθειτε νὰ δεῖτε και νὰ μᾶς πείτε ποιὸς εἶναι ὁ αὐτόχειρας...

Στὸ Βερολίνο εἶναι ακόμα άπλωμένη ἡ αὐγινὴ γαλήνη. Μισοσκότεινοι οἱ ασφαλτοστρωμένοι δρόμοι.

Μολαταῦτα στὴν αγορά εἶναι μαζωμένος αρκετὸς κόσμος. Παραδειγματική τάξη. Όλοι φαίνονται στὸ σκοτάδι σὰ στοιχιά και σάν πολὺ στενοχωρημένοι.

— Τί καρτεράτε ἐδῶ ; ρώτησε ὁ δικηγόρος ένα γεροεργάτη, πού φοροῦσε σκισμένα και με σπάγγο μπαλωμένα λουστρίνια.

— Σήμερα ἔχει φάρια τοῦ Δήμου... Ἀπὸ τὴ μιὰ, ὕστερ' από τὸ μεσημέρι, θάρχινῆσει τὸ πούλημα !...

— Μὰ γιατί στέκεται από τὰ ξεμερώματα ὁ κόσμος ἐδῶ ;

— Ἐμεῖς στεκόμαστε ἐδῶ από ψὲς τίς δέκα ...

Όσοι ἤρθανε τὰ μεσάνυχτα, μπορεί νὰ μὴν πάρουν και τίποτα... Ἴσως ναι ἢ ἴσως ὀχι...

Ὁ δικηγόρος προχώρησε μαζὶ με τὸ χωροφύλακα.

— Εὐχαριστῶ. Ὡς τὸ βράδι θά στείλω τήν ἐκθεσή μου στὴ Διεύθυνση τῆς Ἀστυνομίας

Και σκέφτηκε :

— Κάθε μέρα πεθαίνουνε χιλιάδες ἐκεῖ στὰ Μέτωπα· δὲ θά μπορούσανε νὰ θυσιαστοῦν ἐδῶ, στὴν πόλη, γιὰ τὰ μεγάλα ἰδανικά ; Γιὰ τὴ λευτεριά ;... γιὰ τὴ συναδέλφωση ;... Ποῦ νὰ βρισκται ἄρα γε ὁ ἰδεαλισμὸς αὐτοῦ τοῦ λαοῦ ;

Γιὰ τὴν ὥρα ὁ ἰδεαλισμὸς τοῦ λαοῦ βρισκότανε στὸ Νεκροσκοπεῖο· εἴκοσι ἄνθρωποι πού εἶχαν αὐτοκτονήσει, πού εἶχαν ἀφίσει, χωρὶς νὰ επαναστατήσουν ἢ νὰ διαμαρτυρηθοῦνε, αὐτὴ τὴν κοινωνία...

Μιὰ μεγάλη σάλα, ἐφοδιασμένη με τὰ τελευταία μέσα τῆς Ἱατρικῆς ἐπιστήμης· μεγάλα τζάμια,

μεγάλοι άνεμιστήρες, μεγάλα κομμάτια πάγο που σιγολιώνανε και κρατούσανε νωπά τὰ πτώματα. Καμιά μυρουδιά δυσάρεστη. Παραδειγματική τάξη, που χαλνούσε κάπως, γιατί πάνω στις καθαροπλυμένες άσπρες πλάκες, κατάχαμα, είχανε ξαπλώσει πέντε κουφάρια. Δέ χωρούσανε δλα πάνω στούς μπάγκους.

— Τώρα, με τὸ γλυκοχάραμα, θάχει ξαναρχινήσει ἐκεῖ πάνω στὰ Μέτωπα, τὸ φοβερὸ μακελιὸ τῆς δυστυχισμένης ἀνθρωπότητας! συλλογιζότανε ὁ δικηγόρος, βλέποντας στὴ γωνιά τοὺς δυὸ κρεμασμένους: ἓνα ἀντρώγυνο ποὺ τῷχε σπρώξει ἡ δυστυχία τοῦ πολέμου στὴν κρεμάλα. Ἀπὸ τὰ ὀρθάνοιχτα στόματα κρεμιόντανε οἱ δυὸ γλώσσες, χοντρές, ξυλιασμένες, μακριές, μελανιασμένες.

— Καὶ πόσες μητέρες, νιφάδες καὶ πατέρες τῆς Εὐρώπης δίχως ὕπνο, τούτη τὴ στιγμή, ξαπλωμένοι στὰ κρεβάτια τους μετὰ τὰ μάτια τάνοιχτά κι ἀκίνητα!.. Σήμερα ἔχει ψάρια τοῦ Δήμου! σκεφτότανε ὁ δικηγόρος.

Ξημερώνει πιά.

Κοντὰ στὸ παράθυρο, ἓνας σωρὸς ματωμένες σάρκες, ἄντερα, κόκκαλα : ἓνας γέρος ποῦχε γκρεμιστεῖ ἀπὸ τὸ τέταρτο πάτωμα κάτω στὸ πεζοδρόμι, ὅταν ἔμαθε πὼς ὁ γιός του ἔπese «ἡρωϊκῶς» στὸ πεδίο τῆς τιμῆς.

Ἀπάνω στὸ χαμηλὸ πλατὺ σανίδι τοῦ παραθυριοῦ, ποὺ εἶχε ἀποκάτου τὸ καλοριφέρ, εἶτανε ξαπλωμένη μιὰ γριά ἀριστοκράτισσα, ἀλαφροπουντραρισμένη, ποὺ εἶχε πιεῖ φαρμάκι, κοιτάζοντας τώρα μετὰ τὰ νεκρά τῆς μάτια ἓνα πεθαμένο παλληκάρι ποὺ τὸ στόμα του εἶτανε ἀνοιχτὸ σὰ νὰ παραξενευότανε γιὰ τὰ ὅσα γύρω του γενήκανε.

— Καὶ τί βάσανα θάχανε ὑποφέρει, ὁ γέρος, ἡ γριά καὶ τὸ παλληκάρι πρὶν τἀποφασίσουνε νὰ πεθάνουνε; Καὶ τί νὰ ὑποφέροντανε τὰ ἑκατομμύρια στρατιῶτες πρὶ φτάσει ἡ στερνή τους ἡ στιγμή; ..

Τάλλα δεκάξη πτώματα—ὅλοι αὐτόχειρες—εἶτανε ξαπλωμένα φαριδιὰ πλατιά ἢ κουλουριασμένα, ματωμένα ἢ χλωμά σὰν τὸ χάρο, στοὺς πλυμένους ἀσπροθερνικωμένους μπάγκους, ποὺ ἀπὸ πάνω τους γυρρίζανε τρεῖς μεγάλοι άνεμιστήρες. Καὶ στὰ παράθυρα βρισκόντανε μερικοὶ πιδ μικροὶ άνεμιστήρες ποὺ μέρα νύχτα φιλοτραγουδοῦσαν τὴ λέξη: Πόλεμος!

Ὁ νεκροσκόπος ὁδήγησε τὸ δικηγόρο στὸ σαρανιάρη ποὺ κοιτότανε στὸν πέμτο μπάγκο, ζερβά, κ' εἶχε μελαγχολικὸ γαλανωπὸ πρόσωπο.

Ὁ δικηγόρος ἀναγνώρισε ἀμέσως τὸ φιλόσοφο ποὺ μῆλις προλίγου εἶχε τυπώσει τὸν πρῶτο τόμο μιᾶς «Φιλοσοφίας τῶν ἀντιθέσεων».

Τρομαγμένος καὶ φουρκισμένος θωροῦσε τὴ γαλανωπὴ μούρη τοῦ φιλόσοφου, ποὺ εἶχε ξυλιάσει, μετὰ τὸ μεγάλο παράπονο πὼς μιὰ ὥμῃ, ὀλιστικὴ ἐποχὴ

δὲν τὸν εἶχε ἀφίσει νὰ ξετελιώσει τὸ πιδ σπουδαῖο ἔργο τῆς ζωῆς του.

— Μὰ γιατί αὐτοχτόνησε ; ..Γιατί ;

— Δὲν ξαίρω, Τίς περισσότερες φορὲς αὐτοχτόνουνε γιατί τοὺς καλοῦνε στὸ στρατὸ ἢ γιατί μαθαίνουν πὼς σκοτώθηκε στὸν πόλεμο ὁ ἄντρας, ὁ γιός.. Τοῦ κοριτσιοῦ ἐκεῖ σκοτώθηκε ὁ ἀρραβωνιαστικός!.. Καὶ τοῦδειξε ἓνα κορίτσι ποὺ τόχανε ξαπλώσει στὸν ἔχτο μπάγκο, ζερβά, πλάι στὸ φιλόσοφο. Ἡ ὄψη τοῦ κοριτσιοῦ εἶτανε γαλανωπὴ σὰν τοῦ γειτόνου τῆς.

Καὶ εἰ δυὸ είχανε ἴδια αὐτοκτονήσει, μετὰ γκάζι.

— Μὰ γιατί νὰ προλαβαίνει κανεὶς τὸ πεπρωμένο ; Δὲ σκοτώνονται ὅλοι ὅσοι πάνε στὸν πόλεμο!..

— Τὴν ἴδια σκεψὴ ἔκανα κ' ἐγὼ ἐδῶ καὶ δυὸ χρόνια ὅστερα ὁμῶς ἔμαθα ἀπὸ τοὺς συγγενῆδες τῶν δυστυχισμένων πὼς τίς περισσότερες φορὲς δὲν τοὺς σπρώχνει στὴν αὐτοκτονία ὁ φόβος τοῦ πολέμου μὰ ὁ φόβος τοῦ στρατώνα. Εἶναι πολλοὶ ποὺ δὲν ὑποφέρουν τὸ στρατώνη, τὴν καρδιά, τὸ γυλιὸ καὶ τὰ τέτια Ὁ νεκροσκόπος κἀθισε κατάχαμα, ἀκουμπώντας τὸν ἀγκῶνα του σὲ μιὰ νεκρόκασα, ποὺ μέσα τῆς κοιτότανε τὸ πτώμα ἐνὸς ποῦχε πνιγεί, δῶ καὶ κάμποσες μέρες, στὸ ποτάμι : μιὰ πράσινη μάζα, καταλασπωμένη, δίχως μύτη καὶ μάτια. Ἡ κοιλιά παραφουσκωμένη.

Τὸ νερὸ ἔσταξε μονότονα ἀπὸ τὸ ὀλοκάθαρο ἄσπρο φέρετρο στὶς ὀλοκάθαρες κάτασπρες πλάκες. Τὸ πτώμα εἶχε τρεῖς βδομάδες μὲς στὸ νερὸ.

— Μήπως καὶ τὸ νεκροσκοπεῖο εἶναι ἓνα πεδίο τῆς τιμῆς γιὰ ὅσους αὐτοκτονοῦνε γιὰ τὸ μεγαλεῖο καὶ τὴν παγκόσμια ἡγεμονία τῆς Γερμανίας ;...Ποῖός εἶναι τοῦτος ὁ πνιγμένος ;...

— Ποιὸς ξαίρει ! Αὐτὲς τίς μέρες χαθῆκανε στὸ Βερολίνο δεκαφτὰ νοματατοὶ, ποὺ δὲν ξαίρει κανεὶς ποῦ πῆγανε... Ἐνας ἀπ' αὐτοὺς θάναὶ καὶ τοῦτος ἐδῶ. Δὲν τοὺς προφταίνει κανεὶς πιά !

Ὁ νεκροσκόπος φαίνότανε ἀδύναμος καὶ κουρασμένος, σὰ νάχε χτικιό. Φοροῦσε ἀνοιχτὸ ποικύμισο μετὰ γιὰκὰ ἀλλὰ Σίλλερ.

— Ἐχετε πολλὰς δουλιές ; (Μὰ γιατί νὰν τονὲ ρωτήσω αὐτό ;)

— Δὲν προφταίνουμε....Καθεμερνὰ μᾶς φέρνουν ὀχτῶ ὥς δέκα αὐτόχειρες...Πρὶν ἀπὸ τὸν πόλεμο μᾶς φέρνανε ἑνα, τὸ πολὺ δυὸ, τὴν ἡμέρα..

— Κάθε μέρα ὀχτῶ ; Μονάχα στὸ Βερολίνο ; εἶπε ὁ δικηγόρος ποὺ ἤξαιρε ἀπὸ τὴν πείρα του πὼς δὲν ἀράζουν ὅλοι εἰ αὐτόχειρες στὸ νεκροσκοπεῖο. Ἐχετε καὶ δῶ ἡλεχτροφωτισμό ;...(Μὰ γιατί νὰν τὸ ρωτήσω αὐτό ;)

Γιὰ λίγες στιγμὲς βασίλεψε σιωπὴ στὸ νεκροσκοπεῖο. Τὸ σταχτερὸ φῶς τῆς αὐγῆς εἶτανε ἀπλωμένο πάνω στὰ πτώματα, ἔτσι ποὺ φαίνόντανε σὰ μιὰ σκοτεινὴ μάζα.

— Ναί, και ηλεκτροφωτισμό ! και κινητούς μπάγκους... ηλεκτρικά ξυπνητήρια... άνεμιστήρες... Τὰ πιδ μοντέρνα μηχανήματα... Τοῦτοι οἱ ἀναπνευστικοὶ σωλήνες εἶναι τοῦ τελευταίου συστήματος.

Σηκώθηκε και γύρισε τὸ κουμπί. Τρεῖς μεγάλοι λαμπτήρες σφυρίξανε, ἀπλώνοντας γύρω ἓνα κατά λευκο φῶς.

Τὰ εἰκοσι κουφάρια σὰ νὰ ζωντανέψανε. Σιωπηλά και ξαγριωμένα μούτρα. Μερικοὶ πεθαμένει σὰ νὰ θέλανε νὰ μιλήσουνε.

— Ἐχουμε και ἓνα μηχανήμα μὲ ὀξυγόνο γιὰ ὅσους δηλητηριάζονται ἀπὸ γκάξι. Καὶ μιὰ μικρὴ σάλα «ἀναμονῆς» γιὰ τοὺς σπιτικούς τους. Δίπλα κάθουμαι ἐγώ !

— Κάθεστε ἔσεις !... Μὰ ἐδῶ ὅλα εἶναι τέλεια !... εἶπε μηχανικά ὁ δικηγόρος, ποὺ τὸν τυραννοῦσανε λογῆς λογῆς σκέψεις.

— Τί γίνεται τοῦτος ὁ λαός ; Γιατί τονὲ χαντακῶνουν ἔτσι ; Αὐτόνε τὸν ὑπομονετικό, τὸ δραστήριο, τὸ γερό, τὸν αἰσθηματικό, τὸν ταχικό λαό, ποὺ χωρὶς νὰ διαμαρτυρηθεῖ, σηκώνει ὅλα τὰ βάσανα τοῦ κόσμου, ποὺ πεθαίνει χωρὶς νὰ διαμαρτυρηθεῖ, στὸ Μέτωπο και στὴν πόλη !... Αὐτόνε τὸν ὑπομονετικό λαό ποὺ τοῦ χαλάσανε, μὲ τὴ βοήθεια ἐνὸς βαγαπόντικου συστήματος, τὴ σκέψη του και τὸν καταντήσανε ἀνίκανο νὰ κάνει και τὴν παραμικρότερη διαμαρτυρία... Μὰ ἂν καμὶ φορὰ τὰποφασίσει νὰ διαμαρτυρηθεῖ θάναί ἢ διαμαρτυρία του ὑπομονετική, αἰσθηματική και φοβερά ταχική, φοβερά ἄγρια... ἂν οἱ ἀφεντάδες του δὲν προτιμήσουνε νὰν τὸ κόψουνε λάσπη στὴν κατάλληλη και θεόσταλτη στιγμή...

Ὁ νεκροσκόπος εἶπε, ἔτσι, δίχως νὰν τονὲ ρωτήσκει κανεὶς :

— Καταγίνομαι μὲ τὴ στατιστική γιὰ νὰ βρῶ ἀπὸ ποιὲς ἀφορμὲς αὐτοχτονοῦν οἱ Βερολινέζοι. Τώρα ἔχω τρεῖς κραμασμένους, δυὸ φαρμακωμένους, ἑπτὰ ποὺ αὐτοχτονήσανε μὲ γκάξι, τρεῖς ποὺ πέσανε ἀπὸ τὸ παράθυρο, και ἓνανε ποὺ σκοτώθηκε μὲ τὸ ὄπλο του—αὐτὸς εἶτανε στρατιώτης ποὺ εἶχ' ἐρθεῖ μὲ ἄδεια. Ἐκεῖ εἶναι !... Οἱ μπάγκοι δὲν τοὺς χωρᾶνε πιά ὅλους... Οἱ περισσότεροι αὐτοχτονοῦνε μὲ γκάξι... Ποιὸς ξαίρει γιατί αὐτοχτόνησε ὁ στρατιώτης. Ἴσως δὲ βρήκε, σὰ γύρισε ἀπὸ τὸ Μέτωπο, τὴ γυναίκα του πιστή... Ἡ βαρέθηκε νὰ ξαναγυρίσει στὸ Μέτωπο, ὅπως συμβαίνει σὲ πολλούς... Ὁ ἄντρας αὐτοχτονεῖ γιὰ τὴ γυναίκα του. Καὶ οἱ γυναῖκες γιατί σκοτωθήκανε οἱ ἄντρες τους.

Ἐδεῖξε στὸ δικηγόρο τὸ κορίτσι ποὺ κοιτότανε πλάι στὸ φιλόσοφο :

— Αὐτὴ ἢ κοπέλλα ἐργαζότανε σὲ κάπιο κατάστημα κ' ἔχασε τὸν ἀρραβωνιαστικό της στὸν πόλεμο.

— Μοῦ τὸ εἶπατε πρίν, εἶπε ὁ δικηγόρος και ξανάπσε σὲ μελαχολικὲς σκέψεις.

— Τώρα κοιτάται ὁ φιλόσοφος δίπλα στὴν ἐργά-

τιστα. Τὸ παιδί ἐκεῖνο κοντὰ στὴ γριά κυρία. Ὁ πνιγμένος κοντὰ στὸ φαρμακωμένο. Καὶ οἱ περισσότεροι αὐτοχτονοῦνε μὲ γκάξι. Στὸ Μέτωπο κοιτόνται ἑκατομμύρια κουφάρια. Μολαταῦτα στὸ Βερολίνο ζοῦνε, γιορτάζουνε νίκες, κερδίζουνε παράδες. Τὰ τράμ πηγαινοέρχονται. Τὰ θέατρα δουλεύουν. Καὶ ὅλοι εἶναι περήφανοι γ' αὐτὰ τὰ μασκαράλῃκια. Πολιτισμός !... Δὲ μοῦ λέτε, ἀκούσθε τίποτα γιὰ τὴν ἐπαναστατικὴ διαδήλωση τῆς Εἰρήνης ;

Ὁ νεκροσκόπος δὲν ἀπάντησε γιατί σκούπιζε τὰ νερά ποὺ στάζανε ἀπὸ τὸ πτώμα στὶς ἄσπρες πλάκες τῆς σάλας.

Ξαφνικά κόπηκε στὴν ψυχὴ τοῦ δικηγόρου ἡ τελευταία ἀντίσταση κατὰ τῆς ψευτιᾶς και τῆς ρουτίνας. Ἀποφάσισε ἀμέσως νὰ πάει νὰ βρεῖ τὸ γκαρσόνι.

(Ἀκολουθεῖ)

ALEX. STEINMETZ

ΣΕ ΜΙΑ ΜΙΚΡΟΥΛΑ

Ἄχ ! Μὴ μὲ βιάξεις νὰ σ'τὸ πῶ

— Πῶς σ' ἀγαπῶ. —

Δὲ θὰ σ'τὸ πῶ !

Γιατί θὰ μετανιώσεις
σάν τῆς ἀγάπης τὸ κακὸ
μέσ' στὴν καρδιά σου νιώσεις.

..

Ἄχ ! Μὴ μὲ βιάξεις νὰ σ'τὸ πῶ

— Πῶς σ' ἀγαπῶ —

Δὲ θὰ σ'τὸ πῶ !

Γιατί φωτιά θ' ἀνάψω
στὸ στήθος τὸ παρθενικὸ
μιὰν ὑπαρξὴ νὰ κάψω.

..

Ἄ ! Μὴ μὲ βιάξεις νὰ σ'τὸ πῶ

— Πῶς σ' ἀγαπῶ —

Δὲ θὰ σ'τὸ πῶ !

Γιατί θὰ μὲ μισήσεις
ποὺ τῆς ἀγάπης τὸν καημὸ
θὰ κάνω νὰ γνωρίσεις.

..

Ἄχ ! Μὴ μὲ βιάξεις νὰ σ'τὸ πῶ

— Πῶς σ' ἀγαπῶ —

Δὲ θὰ σ'τὸ πῶ !

Εἶσαι πολὺ μικρόκι
και τῆς ἀγάπης τὸ πιετὸ
πικρὸ 'ναι σὰ φαρμάκι !